

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 20.

Anden Session.

15de Møde.

Onsdagen den 30te October.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Hvis jeg kunde vente, at der vilde være Stemning derfor, vilde jeg i mange Dele votere for, at der skete Forandring i Udkastet, men naar det bliver, som det er, maa man forudsætte, at naar en Embedsmand, ved lang Embedsvirksomhed forbunden med Dygtighed og Nidkærhed, har gjort sig værdig til en bedre Løn end den, han kunde vente efter Pensionsløven, han da maatte kunne faae Udgang dertil ved en speciel Lov, som da maatte approberes af Rigsdagen, saa at Regjeringen altsaa vel ikke vil være berettiget til at tilstaae ham højere Pension end den i Loven fastsatte $\frac{2}{3}$ af hans Gage, men at han dog efter Omstændighederne kunde med Rigsdagens Samtykke opnaae en højere Pension. Men dette er Noget, som ikke behøver at udtales i Loven. Naar det ærede Udvalg ogsaa har foreslaaet, at Tjenestetiden med Hensyn til Pensionsberettigelsen først skulde regnes fra det 25de Aar, maa jeg i Et og Alt være enig i hvad de tvende høitærede Ministre og det ærede Medlem, som sidst satte sig, have ytret derimod. Jeg troer virkelig med Hensyn til den Forstjæl, der er mellem de Militaires og de Civile Pensionsberettigelse, at den Fordeel, Militairetaten har med Hensyn til tidligere Tjeneste, tilstrækkeligt kompenseres ved andre for Militairetaten mindre gunstige Forhold; navnlig naar jeg gaar tilbage til den Periode som ligger foran 1842, da de Militaire fik en betydelig Forbedring i deres Gage, vare de Militaire, hvad enten de forbleve i Tjenesten eller gik af paa Pension, stillede meget ufordeelagtigt, og, da ved Gageforbedringen i

1842 ogsaa flere civile Embedsmænds Aar bleve forbedrede, er der just ikke sket saa stor Forandring i Forholdet. Naar det ærede Udvalg har foreslaaet, at den Udgang til Understøttelse, som kan gives Enfer, fordi de have Børn, saavel som ogsaa Børnene, ikke skulde kunne gives uden efter en speciel, af Rigsdagen vedtagen Lov, maa jeg i Et og Alt henholde mig til hvad den høitærede Finansminister derom har bemærket. Forsaavidt der har været Tale om en Forandring til Bedste for sportulerede Embedsmænd i hvad der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, erkjender jeg, at meget taler derfor; men jeg maa dog bemærke, at de sportulerede Embedsmænd ere stillede gunstigere ved Lovudkastet, allerede saaledes som det er kommet fra Regjeringen, end ved den Praxis, som fandt Sted i ældre Tider, thi da fik de endnu mindre; men jeg skal gjerne votere for hvad der af Udvalget er foreslaaet, saafremt der iøvrigt maatte være saadan Stemning derfor, at det kunde ventes opnaaet. Der er nogle Classer af Embedsmænd, med Hensyn til hvilke der kunde være Spørgsmaal om særlige Regler. Der var i det Udkast, som blev forelagt Provindsstallerne i 1846, bestemt, at, hvad diplomatiske Embedsmænd angaaer — det er Embedsmænd, som ere ansatte ved de kongelige Gesandtskaber — og hvad Embedsmændene i Colonierne angaaer, skulde de ikke behandles efter denne Lov men efter de hidtil gjældende Regler. Dette havde sin Grund deri, at disse Embedsmænd, med Hensyn til den betydeligt større Beføstning, som ere forbundne med deres Existens paa de Poster, som ere dem betroede, have en Gage, der maaskee ingensunde er overdreven med Hensyn til den Stilling de ere i, men som dog er langt større end den andre Embedsmænd have, der iøvrigt kunne stilles ved